

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwową nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączone przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG./Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Infineon Technologies AG i Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG

(Sprawa C-800/21 P)

(2022/C 73/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG (przedstawiciele L. Assmann i M. Peiffer, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19 (ECLI:EU:T:2021:647);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej w rozumieniu § 19 rozporządzenia StromNEV;
- tytułem ewentualnym, odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa została zapoczątkowana zwolnieniem z opłat za użytkowanie sieci, z tytułu którego wnoszące odwołanie zostały uwolnione, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, z opłaty za użytkowanie sieci uiszczanej ich operatorom z tytułu zaopatrzenia w energię elektryczną z sieci ogólnej (zwanym dalej „zwolnieniem z opłat za użytkowanie sieci”).

Wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd w zaskarżonym wyroku rozstrzygnął, iż zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci było finansowane przy użyciu zasobów państwowych i stanowi zatem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (pkt 111 zaskarżonego wyroku). Sąd zatem pominął istotę pojęcia pomocy państwa w przyjętym w orzecznictwie Trybunału rozumieniu.

To zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci miało być finansowane przy użyciu dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”). Wbrew temu, co rozstrzygnął Sąd w pkt 97 zaskarżonego wyroku, nie stanowiła ona obowiązkowego obciążenia w rozumieniu orzecznictwa Trybunału, co mogłoby stanowić poszlakę państwowego charakteru zasobów w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W ramach odwołania wnoszące je kwestionują przede wszystkim zastosowanie prawa europejskiego i podnoszą, że Sąd dokonał, w oparciu o kryteria przewidziane w europejskich przepisach z dziedziny pomocy państwa, błędnej oceny prawa krajowego (zarzut pierwszy). W rzeczywistości to zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci nie było przyznawane przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Z orzecznictwa Trybunału wynika, że mamy do czynienia z zasobami państwowymi w tym rozumieniu tylko w przypadku istnienia wystarczająco ścisłego związku z budżetem państwa. Przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV sporna dopłata nie ma zaś wystarczająco ścisłego związku z budżetem państwa niemieckiego. Dopłata ta jest więc środkiem prywatnym, nie państwowym, uiszczanym przez użytkowników sieci jej operatorem.

Na poparcie swego odwołania wnoszące je podnoszą również, że Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych, pomijając treść i zakres zastosowania przepisów prawa krajowego (zarzut drugi).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-351/18 i T-584/18 Ukrselhosprom PCF i Versobank/EBC, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Versobank AS

(Sprawa C-803/21 P)

(2022/C 73/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Versobank AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska, Ukrselhosprom PCF LLC

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC w przedmiocie cofnięcia zezwolenia wnoszącego odwołanie z dnia 26 marca 2018 r. (zwanej dalej: „pierwszą zaskarżoną decyzją”) oraz z dnia 17 lipca 2018 r. (zwanej dalej: „drugą zaskarżoną decyzją”);
- w zakresie, w jakim Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest w stanie orzec co do istoty sprawy, przekazanie spraw połączonych T-351/18 i T-584/18 do Sądu w celu rozpoznania skarg o stwierdzenie nieważności; oraz
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przez Sąd poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie T-351/18 nie zachodzi potrzeba orzekania oraz błędnego nieuwzględnienia, że rzekomy skutek *ex tunc* drugiej zaskarżonej decyzji narusza art. 263 TFUE, a także błędnego przyjęcia, że wnosząca odwołanie nie ma interesu w stwierdzeniu nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Sąd prawa w odniesieniu do licznych naruszeń istotnych wymogów proceduralnych.

Zarzut trzeci dotyczący błędnego uznania przez Sąd, iż EBC przekroczył swoje kompetencje dokonując ustaleń w dziedzinie usług płatniczych i innych usług finansowych, w dziedzinie zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz w dziedzinie postępowania naprawczego.